

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειο

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 28 Αὐγούστου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 39

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΑLEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Τρικλίζοντας, χτυπώντας, πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, κατάρφερε νὰ φθάσῃ ὡς τὸ φεγγίτη καί, ἀκουμπώντας τὸ φλογισμένο του μέτωπο στὸ τέξιμο, ἐπιχείρησε νὰ ἀναγνωρίσῃ τοὺς ἀστερισμοὺς, νὰ ἐξετάσῃ κάπως τὸν οὐρανὸ.

Ἐξαφνα ἐνοιώσε ἕνα περίεργο συναίσθημα ποὺ δὲν μποροῦσε ἀμέσως νὰ τὸ καθορίσῃ. Κάποια ἀλλαγὴ εἶχε γίνεῖ στὸν οὐρανὸ, κάτι ἦταν διαφορετικὸ ἀπ' ὅ, τι τὸ εἶχε συνειθίσει ὡς τώρα, κάτι τοῦ ἔλειπε.

Τί νὰ ἦταν ἄραγε; Γιατί αἰσθανόταν τὴν ἐντύπωση αὐτήν; Ἦταν μήπως κι' αὐτὸ συνέπεια τῆς ἀρρώστειας του, ἢ μήπως εἶχε ἀλλάξει στ' ἀλήθεια ἡ ὄψη τοῦ οὐρανοῦ;

Στὸ τέλος τὸ βρῆκε: ὁ ἥλιος εἶχε χαθῇ. Ἀντὶ γὰρ τὸν παμμέγιστο φλογισμένο δίσκο, ὁ Ἀνδρέας ἐβλεπε τώρα ἕναν ἄλλο δίσκο, πῶς μεγάλον ἀκόμη, καὶ κατάμαυρον, μαῦρον σὰν γαγᾶτη, κάτι ποὺ ἐμοιάζε μετ' ὅ φεγγάρι, μὰ ἦταν δέκα φορές μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν ἀργυρὴ Σελήνη ποὺ βλέπουμε ἀπ' τὴ Γῆ. Ἦταν ἕνας δίσκος μαῦρος περιτριγυρισμένος μ' ἕνα τριανταφυλλί φωτοστέφανο.

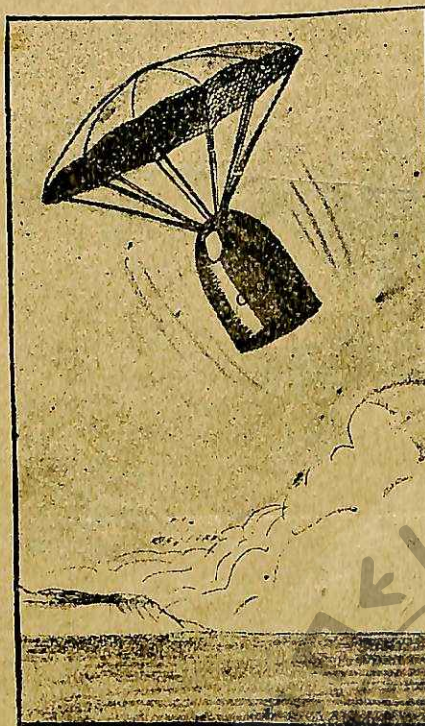
—Ἐρρίκε, ψιθύρισε, Ἐρρίκε!

Μὰ ἐκεῖνος, σωριασμένος στὴν κουκέτα του, φαινόταν σὰν νὰ μὴν τὸν ἀκούγῃ. Ὁ Ἐρρίκος τὸν ἀρπάξε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἔσυρε ὡς τὸν φεγγίτη.

—Κοίταξε, τοῦ εἶπε, ὁ ἥλιος ἔγινε κατάμαυρος.

Ὁ Ἐρρίκος ἔτριψε τὰ μάτια του κι' ὕστερα τ' ἀνοίξε διάπλατα, καὶ κοίταξε γύρω του μ' ἕνα βλέμμα σαστισμένο, τόσο σαστισμένο, ποὺ ὁ Ἀνδρέας τρόμαξε. Φοβήθηκε πὺς ὁ Ἐρρίκος εἶχε τρελλαθῇ. Μὰ ὅχι, δὲν

συνέβαινε τέτοιο πρᾶγμα. Μόνο ποὺ ἐπάλευε καὶ αὐτὸς γιὰ νὰ ξυπνήσῃ ἀπὸ τὴν νάρκη του καὶ νὰ συνέλθῃ.
Ὅταν ἐπιτέλους βρέθηκε στὴν

«Κρεμασμένη ἀπὸ ἕνα πελώριο ἀλεξιπτωτο, κατέβαινε ἀργὰ-ἀργὰ πρὸς τὴ θάλασσα»
(Σελ. 342, στ. α').

πραγματικότητα, ὁ τριανταφυλλὶς φωτοστέφανος ποὺ περιστοιχίζε τὸν μαῦρο δίσκο εἶχε μεταμορφωθῇ σ' ἕνα πελώριο μισοφέγγαρο περιστοιχισμένο ἀπὸ ἀκανόνιστες φλογερὲς ἀνταύγειες.

—Εἶναι ἡ Γῆ! φώναξε ὁ Ἐρρίκος.

Τί μαγικὴ δύναμις, εἶχε αὐτὴ ἡ λέξις; Ἡ Καίτη τινάχτηκε καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν φεγγίτη. Ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ ἀνασηκώθηκε στὴν κουκέ-

τα του, καὶ ὁ Βαρνάβας ποὺ βογγοῦσε ἀδιάκοπα τώρα καὶ τρεῖς μῆνες, μονομιᾶς ἔπαψε νὰ βογγᾷ.

Ὁ ἥλιος ἀνέτελλε πίσω ἀπὸ τὴ Γῆ. Ὁ δίσκος του γινόταν ὄλο καὶ πῶς στρογγυλὸς καὶ φωτίζε τὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτη μας. Ἀνέβαινε ὄλο καὶ ψηλότερα καὶ ὁρμοῦσε πρὸς τὸ διάστημα δόξωτος καὶ θριαμβευτής.

Τώρα ποὺ ἡ ἔλξη τῆς Γῆς τραβοῦσε τὴ βολίδα μετ' ὄλο καὶ μεγαλύτερη γρηγοράδα κατὰ πάνω της, ἔπρεπε οἱ ἀστροναῦτες μας νὰ βροῦν ἀρκετὴ δύναμις γιὰ νὰ κάνουν τοὺς τελευταίους χειρισμοὺς ποὺ θὰ ἔκοβαν τὴν ἰλιγγιώδη τὴν πτώση καὶ θὰ τοὺς γλύτωναν ἀπὸ μιὰ καταστροφὴ.

Ἡ ἐλπίδα ὅμως εἶναι τὸ θαυμαστότερο δυναμωτικὸ καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν οἱ δύο νέοι καὶ ὁ καθηγητὴς βρῆκαν ὅλη τὴν πνευματικὴ

διαύγεια καὶ τὴ σωματικὴ δύναμη ποὺ τοὺς χρειαζόταν.

Μὲ ἀγωνία παρακολουθοῦσαν τὸ ὄψόμετρο. Καὶ ἔταν ἔδειξε ὕψος 78.000 μέτρα, ὁ Ἐρρίκος ἀνοίξε σὲ μιὰ ἀπὸ τίς πλευρὲς τῆς καμπίνας μιὰ μικρὴ πόρτα, ποὺ ἐμοιάζε μετ' ὀρίδα χρηματοκιβωτίου. Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτὴν βρισκόταν ἕνας μικροσκοπικὸς μοχλός.

«Ο Έρρίκος τὸν κατέβασε μὲ δλὴ τὴ δύναμη. Ἐνας φοβερός κρότος ἀκούστηκε καὶ οἱ πέντε ἐπιβάτες τῆς βολίδας τινάχτηκαν χάμω.

Ο τελευταῖος χειρισμὸς εἶχε γίνῃ. Ἡ βολίδα ἐξακολούθησε νὰ πέφτῃ μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα πρὸς τὴ Γῆ καὶ τσακίστηκε σὲ χίλια κομμάτια, ἐνῶ ἡ καμπίνα ποὺ μὲ τὸν χειρισμὸ τοῦ Ἐρρίκου εἶχε ξεκολλήσει ἀπ' αὐτήν, κρεμασμένη ἀπὸ ἓνα πελώριο ἀλεξίπτωτο, κατέβαινε ἀργά-ἀργά πρὸς τὴ θάλασσα.

Βρέθηκε τὸ ἄλλο πρωῒ πεσμένη ἔξω στὴν παραλία, καὶ οἱ Μεξικανοὶ ψαράδες ποὺ τὴν ἀνακάλυψαν χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τί ἦταν αὐτὸ τὸ παράδοξο ναυάγιο, βρῆκαν μέσα, ὅταν ἀνοιξαν τὴν πόρτα του, πέντε ἀποσκελετωμένα ἀνθρώπινα πλάσματα σὲ τελεία ἐξάντληση. Ἡ ἀστυνομία, τοὺς μετέφερε ἄρον ἄρον στὸ νοσοκομεῖο τῆς Βερακρούζας, καὶ ἀπὸ κεῖ τὸ καταπληκτικὸ νέο διαδόθηκε μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Παρ' ὅλες τὶς ἀνακρίσεις καὶ τὶς ὑπερβολὲς τῶν ἐφημερίδων, μόλις ἡ Ἀντουανέττα διάβασε τὴν εἰδηση, ἐμάντευσε ἀμέσως πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἀδελφὸ τῆς καὶ τὸν Ἀνδρέα.

— Πὼς γίνεται ὅμως νὰ εἶναι πέντε ; ἀναρωτιόταν ἀδιάκοπα.

Γιατὶ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ χωρέσῃ στὸ μυαλὸ τῆς ὅτι μπορούσαν νὰ γυρίσουν πίσω στὴ Γῆ περισσότεροι ἀπ' ὅσοι εἶχαν ξεκινήσει.

Μέσα σὲ τρεῖς ἡμέρες ἔφθασε μὲ τὸ ἀεροπλάνο στὴ Βερεκρούζα, ὅπου οἱ ναυαγοὶ τοῦ οὐρανοῦ εἶχαν ἀρχίσει νὰ ξαναγυρίζουν πίσω στὴ ζωὴ. Καὶ πάλι ὅμως χρειάζονταν μεγάλη προσπάθεια γιὰ ν' ἀναγνωρίσῃ ἢ νὰ τοὺς δικούς τῆς, στοὺς μισότρελλους αὐτοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ ἀποσκελετωμένα πρόσωπα καὶ τὰ παραμορφωμένα σώματα.

Ὡστόσο μέσα σὲ λίγες ἐβδομάδες ξαναβρῆκαν τὸ μυαλὸ τους, τὰ χρώματά τους καὶ τὴ φυσικὴ τους ὄψη.

Καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ γιορτάστηκαν οἱ διπλοὶ γάμοι, τῆς Ἀντουανέττας μὲ τὸν Ἀνδρέα καὶ τοῦ Ἐρρίκου μὲ τὴν Καίτη, εἶχαν ὅλοι τους ξαναγίνει ἀνθρώποι ἀποφασισμένοι νὰ ζήσουν φρόνιμα στὴ Γῆ καὶ νὰ μὴν τὴν ἐγκαταλείψουν πιά ποτέ, παρὰ μονάχα... σ' ὄνειρό τους.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΠΡΟΣ Τ' ΑΣΤΡΑ»

Η ΨΙΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΙΑΪ

Ἡ Ψίνα, ἡ ἀσπρη γατούλα, εἶχε γεννήσει τέσσερα γατάκια, ὅλα παραδάλα. «Μὲ σκληρότατο χέρι» τῆς πῆραν καὶ τῆς ἐπνίξαν τὰ τρία τὸ τέταρτο, τὸ τυχερό, τῆς τὸ ἄφησαν νὰ τὸ μεγαλώσῃ — κι' ἡ καϊμένη ἡ γατούλα δὲν ἔπρεπε νὰ νοιώσῃ πὼς ἦταν μητέρα ; — καὶ κατόπιν νὰ τὸ δώσουν σὲ κανένα φιλικὸ σπίτι, γιατί ἡ Ψίνα, ἔλεγε ἡ μαμμά, τοὺς ἔφτανε.

Μὰ ἦταν χαριτωμένο τὸ Νιάϊ — ὅπως ἐβγαλαν τὰ παιδιὰ τὸ γατάκι τῆς Ψίνας. Ἡ παχειὰ του μεταξένια γουνίτσα εἶχε ἓνα σωρὸ χρώματα — μαύρο, ἀσπρο, καφετί, κίτρινο — τὸ μουτράκι του ἦταν σὰ ζωγραφιστό, ταυτάκια του τόσο-δὰ μικρούλια — δεῖγμα καλῆς ράτσας — καὶ τὰ ματάκια του μαύρα — πολὺ σπάνιο γιὰ γατί — ὀλοστρογγύλα, ζωηρά, ποὺ σὲ κοίταζαν σὰν ἀνθρώπινα. Τὰ παιδιὰ τὸ ἀγάπησαν φοβερά τὸ Νιάϊ, ἐπαίζαν μαζί του ὅλημέρα, κι' ὅσο μεγάλωνε, τόσο περισσότερο τὸ ἀγαποῦσαν. Γιατὶ γινόταν ἓνα πολὺ ζωηρὸ, σκερτσόζικο κι' ἐξυπνο γατάκι, ποὺ ἔκανε τοῦ κόσμου τὰ παιχνίδια καὶ μὲ τὴ μητέρα του, καὶ μὲ τὰ παιδιὰ, καὶ... μονάχο του.

— Μαμμά, τὸ κρατοῦμε ; παρακαλοῦσαν τὰ παιδιὰ.

— Ἀ, μὴ μὲ σκοτίζετε ! Ἄλλο μπελά δὲν βάζω στὸ κεφάλι μου. Ἄμα μεγαλώσῃ ἀκόμα λίγο, θὰ τὸ πάρῃ ἡ ράφτρα μας ποὺ τὸ ζήτησε.

Τὰ παιδιὰ ἀνέβαναν ὅσο μπόρεσαν αὐτὸ τὸ χωριό. Πότε πὼς εἶχε ἀνάγκη νὰ πιῇ ἀκόμα γάλα τῆς μάννας του, πότε πὼς ἔπρεπε νὰ μάθῃ νὰ τρώῃ ἀπ' ὅλα, ἐπαιρναν κάθε τόσο προθεσμίες. Ἡ μαμμά ὅμως βαρέθηκε νὰ δίνῃ, γιατί βαρέθηκε καὶ τὸ γατάκι ποὺ χαλοῦσε τὸν κόσμο μὲ τὰ παιχνίδια του, ἀναστάτωνε τὸ σπίτι κι' ἀκόμα εἶχε ἀρχίσει — πῶ, πῶ ! — νὰ λερώνῃ...

— Δὲν ἀκούω πιά τίποτα ! φώναξε μιά μέρα μὲ θυμὸ. Αὐριο ποὺ θάρθῃ ἡ κόρη τῆς ράφτρας, θὰ τῆς τὸ δώσετε. Ἄν τὸ ἴδῃ καὶ μεθαύριο ἔδῳ, θὰ τὸ πετάξω ἀπὸ τὸ παράθυρο !

Τὰ παιδιὰ φοβήθηκαν : Ἄν πραγματικῶς ἡ μαμμά τὸ πετοῦσε ἀπ' τὸ παράθυρο ; ... Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ποὺ πῆγε ἡ μικρὴ κόρη τῆς ράφτρας, ἔδωσαν τὴν καρδιά τους κόμπο, ἔβαλαν τὸ Νιάϊ σ' ἓνα σακκουλάκι καὶ τῆς τῶσαν.

— Νά, πάρ' το ! Καὶ νὰ τάχαπας, ἀκούς ;

— Ἐννοια σας ! θὰ τάχαπῶ πολὺ. Τὸ Νιάϊ ἔφυγε, ξεφωνίζοντας μέσ' ἀπ' τὴ σακκούλα σπαραχτικά. Τὰ

παιδιὰ ἄρχισαν νὰ κλαῖνε ἀπαρηγόρητα. Μὰ κι' ἡ Ψίνα ἄρχισε νὰ θρηνῇ, ὅταν γύρεψε τὸ γατάκι τῆς καὶ δὲν τὸ βρῆκε. Κι' ἂν τὰ παιδιὰ ἐπαψαν σὲ λίγο, ἐκείνη ἡ δύστυχη ἐξακολούθησε νὰ τὸ φωνάζῃ καὶ νὰ θρηνῇ τρεῖς ὀλάκερες ἡμέρες καὶ νύχτες. Ἦταν σπαραγμός...

Ἀλλὰ τὴν τρίτῃ ἡμέρα συνέβηκε κάτι σὰ νεκρανάσταση : Ἡ κόρη τῆς ράφτρας ξαναπῆγε στὸ σπίτι μὲ τὸ Νιάϊ στὰ χέρια ! Πῶς ; γιατί ; ... Μὰ νά, τὸ μικρὸ τῆς ἀδερφάκι τὸ χτυποῦσε, τὸ ἐδασάνιζε, κι' ἡ μητέρα τους εἶπε πὼς δὲν μπορούσαν νὰ τὸ κρατήσουν...

Ὡ, χαρὰ τὰ παιδιὰ ! Ἀλλὰ πολὺ μεγαλύτερη ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ ἴδιου τοῦ Νιάϊ, ποὺ ξανάβρισκε τὸ σπίτι του, τὴ μητέρα του, τοὺς φίλους του, τὰ χάρδια του, καὶ προπάντων ἡ χαρὰ τῆς Ψίνας ποὺ ξανάβρισκε τὸ χαμένο παιδί τῆς. Πὼς τὸ ἄρπαξε ! πὼς τὸ ἀγκάλιασε ! πὼς ἄρχισε νὰ τὸ φιλᾷ, νὰ τὸ γλείφῃ, νὰ τὸ πλένῃ, μιλώντας του ἀκατάπαυστα μὲ τοὺς τρυφεροὺς ἐκείνους τόνους ποὺ παίρνει ἡ φωνὴ τῆς γάτας ὅταν μιλᾷ στὸ γατάκι τῆς ! Μὰ μὲ τί λαχτάρα τῆς ἀνταπόδωσε καὶ τὸ Νιάϊ ὅλ' αὐτὰ τὰ χάρδια, καὶ ρίχτηκε ὑστερα στὸ μητρικὸ στήθος νὰ πιῇ πάλι τὸ γάλα ἐκείνο ποὺ τόσο τὸ εἶχε ποθήσει ! Εὐτυχισμένο.

Τὸ συγκινητικὸ θέαμα μάζεψε γύρω στὸ σύμπλεγμα τῆς στοργῆς δλὴ τὴν οἰκογένεια. Καὶ τὸ πρῶτο θαῦμα ἔφερε καὶ δεῦτερο : Συγκινήθηκε κι' ἡ μαμμά. Κι' ἀπὸ τότε δὲν τὴν ἐνωχλοῦσε καὶ δὲν τὴν ἐνεύριαζε πιά τόσο πολὺ τὸ ζωηρὸ κι' ἀταχτο γατάκι. Τὸ ἀνεχόταν.

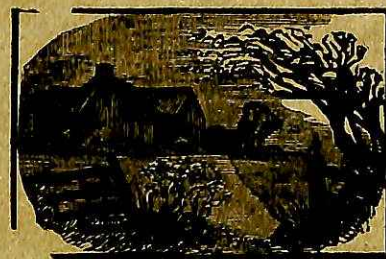
Κατάλαβαν αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ τὰ παιδιὰ. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, μὲ δειλία μὰ καὶ μ' ἐλπίδα, τὴν ξαναρώνησαν :

— Μαμμά, τὸ κρατοῦμε ; ... Κι' ἡ μαμμά ἀποκρίθηκε :

— Ἐ, ἂν δὲν μᾶς τὸ ζητήσῃ κανένας... τί θὰ κάμουμε ; Μποροῦμε νὰ τὸ πετάξουμε ἀπὸ τὸ παράθυρο ; Ὅθὰ τὸ κρατήσουμε.

Τὰ παιδιὰ χοροπήδησαν. Τὸ Νιάϊ ἦταν πιά ἐξασφαλισμένο.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΚΡΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ. ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ας ἴδουμε ἀκόμα μερικὲς προφητικὲς ἀπαντήσεις ἀπὸ ἐκείνες ποὺ ἀναφέρει ὁ κ. Ποιητὶδης στὸ ἄρθρο του γιὰ τὴν «Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως» τοῦ 1906.

Ἐνα Διαπλασόπουλο μὲ τὸ ψευδώνυμο *Φλοισβίζον Ρυάκιον* — ψευδώνυμο τῆς ἐποχῆς, σήμερα θάπαιρνε τὸνομα κανενὸς «κινηματογραφικοῦ ἀστέρου» — προφητεύει πὼς τὸ 4000 μ. Χ. ἡ ἀγαπητὴ του Διάπλασις θὰ εἶχε ἓνα ἑκατομμύριο συνδρομητῶν καὶ ἡ συνδρομὴ τῆς θὰ γινόταν... 50 δραχμὲς τὸ χρόνο ! Ἀλλὰ μόλις πέρασαν τριάντα χρόνια κι' ἡ συνδρομὴ τῆς Διαπλάσεως, ποὺ ἦταν τότε μόνο 8 δραχμὲς, ἔγινε, ὄχι 50, ἀλλὰ 100 ! καὶ αὐτὸ χωρὶς οἱ συνδρομητῆς τῆς ναῦξηθουν καθόλου. Γιατὶ αὐξήθηκαν, βλέπετε, ὅλα τὰλλα : ἡ λίρα, τὸ χαρτί, τὰ ἐργατικά, τὰ ταχυδρομικά... Αὐτὸ ἄραγε νὰ προαιστανόθηκε τὸ *Φλοισβίζον Ρυάκιον* ὅταν ἔκανε τὴν προφητείαν του ; Ὅχι βέβαια. Ἐτοίμως ἡ ἀλλοιῶς, αὐτὸ ποὺ προφήτεψε πραγματοποιήθηκε καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Μένει μόνο νὰ γίνουν κι' οἱ συνδρομητῆς τῆς Διάπλάσεως ἓνα ἑκατομμύριο. Ἀλλὰ... ὡς τὸ 4000 μ. Χ. ἔχουμε καιρό.

Ἡ *Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου* προφητεύει πὼς τὴ μακρινὴ ἐκείνη ἐποχὴ, οἱ ἀνθρώποι, μὲ κατὰλληλα μηχανήματα, θὰ μπορούν ἐξαίρετα νὰ ζοῦν μέσα στὸ νερό, νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας, νὰ κάθονται ἀνάμεσα στὰ ψάρια καὶ... νὰ παίζουν ἀκόμα καὶ χαρτιά ! Κι' ὁ κ. Ποιητὶδης θυμίζει τοὺς «Φίλους τῆς Ὑποβρυχίου Ζωῆς» τοῦ Παρισιοῦ. Αὐτοὶ φοροῦν μιά εἰδικὴ μάσκα γιὰ νὰ μπορούν νὰ αναπνέουν — περσινὴ ἐφεύρεση — βυθίζονται σὲ μιά πισίνα καὶ κάνουν στὸ νερὸ διάφορα παιχνίδια, ἀκόμα καὶ σκοποβολὴ μὲ στόχο τὰ ψάρια ! Ἰσχυρίζονται μάλιστα πὼς, μέσ' ἀπ' τὸ νερό, ὁ ἔξω κόσμος φαίνεται πολὺ ἀλλοιωτικὸς, κι' αὐτὸ εἶναι περίεργο καὶ διασκεδαστικόν.

Ἡ *Ἀπτερος Νίκη* προφητεύει πὼς τὸ 4000 μ. Χ. κάθε ἀνθρώπος θάχῃ τὶς πτερυγες του — μηχανικῆς, ἐννοεῖται — ποὺ θὰ τὶς φορῇ σὰν τὸν Δαίδαλο καὶ θὰ πετᾷ ὅπου θέλει, ἀπαράλλαχτα ὅπως καθ' ἑαυτὸν τὴν τὴν ποδὴλάτῃ του καὶ τρέχει. Ἀλλὰ δὲν θὰ χρειασθῇ νὰ περάσουν εἰκοσι αἰῶνες γιὰ νὰ πραγματοποιήθῃ κι'

αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ἀπὸ τὸ 1906 ὡς σήμερα ἡ ἀεροπορία ἔκαμε τέτοιες προόδους ! Καθόλου λοιπὸν ἀπίθανο νὰ ἐφευρεθῇ στὶς ἡμέρες μας καὶ τὸ ἀτομικὸ ἀεροπλανάκι — οἱ μηχανικῆς πτερυγες τῆς *Ἀπτερου Νίκης* — ποὺ ἄλλωστε διαβάσαμε τελευταῖα πὼς ἔνας μηχανικὸς τὸ μελετᾷ...

Παραλείπουμε, ἐλλείψει χώρου, μερικὲς ἄλλες προφητείες, κι' ἐρχόμαστε στὴν τελευταία, δίνοντας τὸ λόγο στὸν ἴδιο τὸν ἀρθρογράφου : «Κανένας ὥστόσο δὲν ἔφθασε — λέει ὁ κ. Ποιητὶδης — τὸν *Ὀνειροπόλο τῆς Δόξης*. Ὁ νέος αὐτὸς ὄνειροπόλος πὼς ζοῦσε κιόλας στὸ 4000 μ. Χ. Καὶ ἰσχυρίσθηκε πὼς — παραλαμβάνομεν ἀπ' τὴν «Διάπλασι» τοῦ 1906 — «πρὸ ὀλίγου τὸν ἔβαλαν εἰς συγκοινωνίαν (!) μὲ τὸ Θέατρον τῆς Νέας Ὑόρκης ὅπου παριστάνετο ἓνα παλαιὸ ἱστορικὸν δράμα. Τὰ εἶδε ὅλα, ἀκουσε μάλιστα καὶ τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν. Ἡ θαυμασία μηχανή, ποὺ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ παρευρεθῇ σὲ παράσταση τόσο μακρυνοῦ θεάτρου, ὀνομάζεται «τηλεφωνόγραφον» !

«Ἀκριβῶς μ' ἓνα τέτοιο θαυμαστικὸν ποὺ ἔλεγε πολλὰ, ἡ Διάπλασις ἔκλεισε τὴν παράγραφον ποὺ ἀφοροῦσε τὴν ἀπάντησιν τοῦ *Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης*. Καὶ τὸ παιδί αὐτὸ τοῦ

1906 ποὺ φαντάσθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ ζήσῃ ὑστερ' ἀπὸ 2 χιλ. χρόνια, γιὰ νὰ δῇ καὶ νὰ τ' ἀκούσῃ ὅλα — καὶ τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν... — θὰ καθήσῃ πιθανὸν ἀπὸψε τὸ βράδυ στὴν πολυθρόνα του, θὰ γυρίσῃ τὸν διακόπτη τοῦ ραδιοφώνου του, θὰ πάρῃ βραχεία καὶ θ' ἀκούσῃ μιά μελωδίαν μὲ χαβανέζικες κιθάρες, ἓνα ἀμερικάνικο φῶξ καὶ ἄλλα πολλά. Θ' ἀκούσῃ βέβαια καὶ τὰ χειροκροτήματα, γιὰ τὸν ἦχον τῶν ὀπλῶν φαίνεται νὰ εἶχε τόση ἀδυναμία... Κι' ἀκόμη, ἂν ἔκανε τὸν κόπο νὰ πεταχθῇ ὡς τὸ Λονδῖον — ἀεροπορικῶς βέβαια — θάκουγε καὶ θὰ ἔλεπε ἐκεῖ τὰ πάντα, χάρις στὸ ραδιόφωνο μὲ δέκτη τηλεοράσεως... ἢ τὸ τηλεφωνόγραφο, ὅπως ἤθελε τὸ 1906...»

Βλέπετε λοιπὸν πόσες προφητείες τῆς «Κυριακῆς» ἐκείνης πραγματοποιήθηκαν σὲ τριάντα χρόνια ; Πραγματικῶς, τὰ Διαπλασόπουλα τοῦ 1906 ἀναδείχθηκαν «μικροὶ Ἰούλιοι Βέρν καὶ Οὐέλλς». Ἦθελα ὅμως νὰ ἤξερα : ἂν ἡ Διάπλασις ξανάκανε τώρα τὴν ἴδια ἐρώτησιν, τί θάπαντοῦσαν τὰ σημερινὰ Διαπλασόπουλα ; Μὰ ἔμεινε καὶ τίποτα ποὺ νὰ μὴν προφητεύθηκε τότε καὶ νὰ μὴν πραγματοποιήθηκε σήμερα ; ...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΔΗ΄

Μεγάλῃ συγκίνησιν στὴν αὐλή, στὸ κοιτίτσι, στὸ στάβλο καὶ σ' ὅλο τὸ χτήμα : Τὰ πουλιὰ καὶ τὰ τετράποδα ἔμαθαν πὼς ἔφτασε ἀπὸ τὴ χώρα κι' ἐν' ἄλλο ζωντανό. Τί λογῆς ὅμως δὲν ἤξεραν, γιατί τὸ ἔφεραν νύχτα ἀπ' τὸ παζάρι καὶ τὸ πῆγαν ἴσια στὸ λειβάδι, ὅπου τὸ ἄφησαν. Κανένας

δὲν εἶχε ἴδεῖ αὐτὸ τὸ «καινούργιο φρούτο». Μόνο ὁ Πασάς ὁ γάλος βεβαίως πὼς θὰ ἦταν κάτι πολὺ μεγάλο καὶ πολὺ βαρὺ.

— Γιατὶ πέρασε ἀπὸ κοντά μου, καθὼς κοιμώμουν, καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ἔτρεμε ἡ γῆ ! εἶπε ὁ Πασάς.

Σὲ λίγο ἔμαθαν ἀπὸ τὸ σκύλλο ἄλλα φοβερά : Τὸ καινούργιο ζωντανό ἦταν πραγματικῶς μεγάλο καὶ ἄγριο. Κυνήγησε μάλιστα τὸ Γιαννάκη, τὸ μικρὸ παιδί τοῦ ἀφεντικοῦ, ποὺ ἔτρεξε γιὰ νὰ γλυτώσῃ, ἔπεσε καὶ ἔγδαρε τὰ γόνατά του.

— Καλὰ νὰ πάθῃ ! φώναξε ὁ Γκιρινιάρης : ἐγὼ εὐχαριστήθηκα, γιατί δὲν τὸ χωνεύω αὐτὸ τὸ παιδί.

— Δεν ντρέπεσαι ; τὸν ἐμάλλωσε ἡ Ἀσπρούλα. Ἔτσι μιλάς γιὰ τὸ παιδί τοῦ ἀφέντη μας ; Γουρουνί !

Ἡ Γκρινιάρης ἐθύμωνε πάντα ὅταν τὸν ἔλεγαν «γουρουνί», σὰ νὰ μὴν ἦταν. Κι' ἄρχισε νὰ συλλογιέται μὲ τί τρόπο νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Ἀσπρούλα. Ἄν ἔβρισκε τὸ καινούργιο ζωντανό καὶ τὸ ἔβαζε νὰ κυνηγήσῃ κι' αὐτήν, ὅπως κυνήγησε τὸν Γιαννάκη ; Ὡραία ἰδέα ! Καὶ μιὰ καὶ δυό, ὁ Γκρινιάρης πῆγε μόνος του στὸ λειβάδι.

Νά, τὸ καινούργιο ζωντανό. Μάννα μου, τί μεγάλο ποῦ εἶναι ! Μοιάζει τῆς Ἀστέρας, τῆς ἀγελάδας· μὰ ἔχει πὺδ μεγάλα κέρατα καὶ φαίνεται πολὺ πὺδ δυνατό καὶ ἄγριο.

— Καλημέρα σας ! κάνει μὲ δειλία κι' ἀπὸ μακριὰ ὁ Γκρινιάρης.

— Γειά σου, ἀπαντᾷ δυνατό τὸ καινούργιο ζωντανό. Πῶς σὲ λένε ;

— Ἐμένα μὲ λένε Γκρινιάρη. Τοῦ λόγ ου σου ;

— Ἀψύ !

— Χαίρω πολὺ. Μά . . . εἶσαι γελάδα ;

— Γελάδα ; τί λές ! Ἐγώ, μωρέ, εἶμαι ταῦρος. Ἀψύς, δὲν ἀκοῦς ;

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἀκριβῶς ! ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος. Καὶ σὺ, Σαϊζάνη, εἶσαι ὁ Ἄθως, ποῦ κι' ἐκεῖνος ἤθελε πρῶτα νὰ γίνῃ κληρικός—τί σύμπτωση, ἔ ;— κι' ὁ Μοντανῆς εἶναι ὁ Ἀραμῆς, κι' ὁ Δουμποδάνας ὁ χεροδύναμος Πόρθος. . . Ἀπὸ ἐδῶ, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπαρχία, δὲν ξεκίνησα κι' ἐγὼ γιὰ τὸ Παρίσι ; Τὸ κίτρινο ἄλογο τοῦ Ἀρτανιάν δὲν εἶναι ὁ γελοῖος ἐκεῖνος σάκκος μου κι' ἡ φορεσιά μου, ποῦ μοῦ τὰ κορόιδευαν ὅλοι καὶ γινόμενοι ἔξω φρενῶν ; Τὸ γράμμα τοῦ πατέρα μου μὲ τὰ λεπτὰ, ποῦ μὲ σύσταινε σὸν κ. Τελόριμ— τὸ λοχαγὸ μας, νὰ ποῦμε— δὲν μοῦ τῷκλειψε καὶ μένα ὁ καταραμένος ἐκεῖνος κλέφτης ; . . Τὴν πρώτη μέρα ποῦ ἔφτασα στὸ Λύκειο, δὲν ἐμάλλωσα καὶ μὲ τοὺς τρεῖς σας ; Δὲν συναντηθήκαμε ὅλοι στὴ μικρὴ αὐλὴ νὰ παλαίψουμε ; Καὶ δὲν βρήκαμε ἐκεῖ τοὺς Βραζιλιανούς, τοὺς ἐχθρούς σας ; Κι' ἐγὼ δὲν πῆγα τότε μὲ τὸ μέρος σας, καὶ δὲν ἐδώσαμε τὰ χέρια καὶ δὲν ἐγίναμε, ἀπὸ ἀντίπαλοι, οἱ καλύτεροι φίλοι τοῦ κόσμου ;

— Ναί, ναί ! φώναζαν οἱ ἄλλοι μὲ θαυμασμό, καθὼς ἀπαριθμοῦσε ὁ Μάριος τὶς ὁμοιότητες τῶν δυὸ ἱστοριῶν.

— Πραγματικῶς, εἶπε στὸ τέλος ὁ Σαϊζάνης· μοιάζουμε πολὺ μὲ τοὺς τρεῖς σωματοφύλακες καὶ μὲ τὸν Ἀρτανιάν. Μόνο ποῦ ἐμεῖς οὔτε βασιλίσσεσ ἐσώσαμε,

οὔτε μὲ πρωθυπουργοὺς τὰ ἐθάλαμε.

— Κι' ὅμως ἐκάμαμε καὶ μεῖς τὰ κατορθώματά μας, εἶπε ὁ Δουμποδάνας· καὶ γιὰ τὴν ἡλικία μας, δὲν εἶναι ἀξιοκαταφρόνητα.

— Βεβαίως ! εἶπε ὁ Μοντανῆς. Καὶ γιὰ νὰ θυμηθοῦμε μόνο τὰ κυριώτερα, ἐπιάσαμε τὸν κλέφτη, ἐσώσαμε τὴν γιαγιά τῆς Κούλας ἀπὸ τὸν πνιγμό, βοηθήσαμε τὴν Κούλα νὰ βρῇ τὴν γιαγιά της, καὶ σώσαμε ἀπὸ τὴ φωτιά τοὺς Βραζιλιανούς, ποῦ τοὺς κάναμε φίλους. . .

— Καὶ ποῦ ξέρεις ἀκόμα, εἶπε ὁ Μάριος. Ἔτσι στενοί, ἀχώριστοι κι' ἀγαπημένοι φίλοι θὰ ἦμαστε πάντα. Κι' ἅμα μεγαλώσουμε, μπορεῖ νὰ κάμουμε καὶ μεγαλύτερα κατορθώματα. Μὴν ξεχνάτε δὲ πῶς ὅλοι θὰ

Ἡ Μάρκος σκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του κι' ἐξακολούθησε νὰ κλαίῃ. (Σελ. 445, στ. α')

γίνουμε στρατιωτικοί—κι' ὁ Σαϊζάνης ἀκόμα ποῦ ἤθελε νὰ γίνῃ παπᾶς. . .

— Ἔτσι μπορεῖ νὰ κυριεύσουμε καὶ μεῖς κανένα ὁχλῶμα, εἶπε γελώντας ὁ Δουμποδάνας.

— Βεβαίως ! φώναξε ὁ Μάριος. Δὲν θὰ γίνῃ κανένας πόλεμος ὅσο θὰ εἴμαστε στὸ στρατό ; Ἀλλὰ φτάνει τώρα ! Ἄθω, Πόρθε, Ἀραμῆ, ἐμπρός, δρόμο !

— Μάλιστα, κύριε Ἀρτανιάν, σὲ ἀκολουθοῦμε.

Καὶ φαϊδρότεροι παρὰ ποτέ, οἱ τρεῖς «μικροὶ σωματοφύλακες» μὲ τὸν φίλο τους, ξεκίνησαν γιὰ τὴ μικρὴ πόλιν ποῦ δὲν ἦταν μακριά.

— Παιδιά ! τοὺς εἶπε στὸ δρόμο ὁ Μάριος· μὴν ξεχνάτε καὶ τοῦτο : στὸ χορὸ τοῦ Σαϊζάνη ντυθήκαμε ὅλοι σωματοφύλακες !

— Ἀλήθεια, ἔκαμε ὁ Δουμποδάνας, σὰ νὰ τὸ ξέραμε ! . .

Σὲ λίγο ἔφτασαν στὴ μικρὴ πόλιν, ὅπου ἔφαγαν καὶ κοιμήθηκαν ἡσυχά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'

Τὰ βάσανα τοῦ Μάρκου. — Ἡ μητέρα τοῦ Μαρίου

Ἐύπνησαν νωρίς, ἐπρογευμάτισαν μὲ γάλα, ψωμί καὶ φρούτα, καὶ ξεκίνησαν εὐθυμοὶ σὰν τὰ πουλιὰ ποῦ κελαῖδουσιν στὰ δέντρα.

Πέρασαν ἀπὸ ἓνα χωριό, ἀλλὰ δὲν ἐστάθηκαν. Παρακάτω ἦταν ἓν ἄλλο κι' ἐκεῖ λογάριζαν νὰ κάμουν σταθμό.

Χωρὶς νὰ τοὺς συμβῇ τίποτα στὸ δρόμο, οὔτε δυσάρεστο οὔτε περίεργο, ἔφτασαν καὶ στὸ χωριὸ ἐκεῖνο· κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε ξενοδοχεῖο, μπήκαν σ' ἓνα χάνι, γιὰ νὰ φάνε καὶ νὰ ναπαυθοῦν.

Ἐκάθισαν ἀπέξω, στὴν αὐλὴ καὶ φώναζαν τὴν ὑπηρέτη γιὰ νὰ τοῦ ποῦν τί ἤθελαν νὰ τοὺς φέρῃ. Παραπέρα, σ' ἓνα πάγκο, καθόταν ἓνας ἀνθρώπος μὲ φτωχικὴ φορεσιά, ποῦ φαίνονταν σκεπτικὸς καὶ λυπημένος. Δὲν τὸν ἐπρόσεξαν πολὺ, ἀπλῶς τὸν ἐκοίταξαν ἀπὸ περιέργεια. Καὶ τοὺς φάνηκε ἀγνωστὸς. Ἐκεῖνος ὅμως, μόλις εἶδε τοὺς φίλους μας, πετάχτηκε ἐκπληκτός.

— Σεῖς ἐδῶ ; φώναξε. Κύριε Μάριε ; . . κύριε Λεωνίδα ; κύριε Παῦλο ; κύριε Γεώργιο ; . . Πῶς ἦταν αὐτό ;

Μπᾶ ! ποῖος ἦταν ὁ ἀγνωστος ποῦ τοὺς ἤξερε ὅλους καὶ μὲ τὰ μικρά τους ὀνόματα ; . .

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Παιδιά τοῦ Λονδίνου ποῦ παρακολουθοῦν μιὰ ἀστεία ταινία στὸν ὑπαίθριο Κινηματογράφο

Πρῶτος τὸν ἐγνώρισε ὁ Δουμποδάνας.

— Ἀ ! εἶναι ὁ Μάρκος τοῦ Λυκείου μας ! φώναξε.

— Ναί, καλέ, ὁ Μάρκος ! εἶπαν κι' οἱ ἄλλοι.

Δὲν τὸν εἶχαν γνωρίσει ἀμέσως, πρῶτο γιὰτὶ δὲν φοροῦσε τὴν ὑπηρετικὴ στολὴ τοῦ Λυκείου, κι' ἔπειτα γιὰτὶ κάποιο πάθημα, κάποια λύπη, τὸν εἶχε ἀλλάξει πολὺ.

Τὸν πῆραν κοντά τους κι' ἄρχισαν νὰ τὸν ρωτοῦν πῶς βρέθηκε στὸ χωριὸ ἐκεῖνο.

— Ἐμεῖς ταξιδεύουμε, τοῦ εἶπαν. Πάμε στὴν Ζάρδην, τὴν πατρίδα τοῦ Μαρίου. Ταξιδεύεις καὶ σὺ ; Καὶ ποῦ πᾶς ;

— Συμφορά μου ! ἔκαμε ὁ Μάρκος δακρύζοντας· καὶ ποῦ νὰ πάω ὁ κακόμοιρος ; Ὡ, εἶναι μεγάλο τὸ κακὸ ποῦ μὲ βρῆκε !

— Ἀλήθεια ; μὰ τί ; πές μας το, μὴ μπορέσουμε νὰ σὲ βοηθήσουμε, νὰ σὲ παρηγορήσουμε. . .

Ἡ Μάρκος ἐκούνησε τὸ κεφάλι του.

— Τὸ κακὸ μου δὲν ἔχει θεραπεία καὶ παρηγοριά, ψιθύρισε. Ἀχ, μέγала τὰ βάσανά μου.

— Πές μας τα καὶ ποῦ ξέρεις ; ἐπέμειναν οἱ φίλοι μας.

— Μόνο ὁ θάνατος δὲν ἔχει θεραπεία, ἐπρόσθεσε ὁ Δουμποδάνας.

— Καὶ ξέρω ἐγὼ μὴν εἶναι στὴ μέση καὶ θάνατος ; ἀποκρίθηκε ὁ Μάρκος, βάζοντας τὰ κλάμματα.

— Ἀ, ἔχασες κανένα δικό σου καὶ δὲν ξέρεις τί γίνεται ; ρώτησε ὁ Μάριος.

Ἡ Μάρκος σκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του κι' ἐξακολούθησε νὰ κλαίῃ.

— Ἀσε τὰ κλάμματα τώρα, τοῦ εἶπε ὁ Μοντανῆς· δὲν ὠφελοῦν σὲ τίποτα· καλύτερα θάκανες νὰ μιλήσης. . .

— Καὶ τί νὰ πῶ ; ἔκαμε ὁ Μάρκος προσπαθώντας νὰ σταματήσῃ τὸ θρήνη τοῦ. Κανένας ἀνθρώπος σὸν κόσμο δὲν ἔχει τὰ πάθη μου καὶ τὰ βάσανά μου. . .

— Ἔτσι νομίζεις, εἶπε ὁ Σαϊζάνης· πόσοι ὅμως θάχουν καὶ μεγαλύτερα. . .

— Ὅχι, κανένας ! εἶπε ἔντονα ὁ Μάρκος. Μὰ σταθῇτε πρῶτα νὰ τὰ κούσετε καὶ θὰ μοῦ πῆτε.

— Ἔτσι ντέ ! μίλα ! πές μας !

Κι' ἐπιτέλους ὁ Μάρκος ἄρχισε νὰ διηγῆται :

— Ἐγώ, νὰ ξέρετε, εἶμαι ἀπὸ τοῦτη τὴν ἐπαρχία, χωρικός. Ὁ κ. Καπάνης εἶναι πατριώτης μου. Ὅταν πῆγα στὸ Παρίσι, νὰ πιάσω δουλειά, γιὰτὶ στὸ χωριὸ μου δὲν τὰ κατὰφερνα, ἄφησα στὸ σπιτάκι μας τὴ μάννα

μου καὶ τὴ μικρὴ μου κόρη. Γουαῖκα δὲν ἔχω, μοῦ πέθανε ἀπὸ χρόνια. . . Τώρα τίς διακοπές, γύρισα ἀδεια ἀπὸ τὸν κ. διευθυντὴ μας, νὰ γυρίσω στὸ χωριὸ μου νὰ ἰδῶ λίγο τοὺς δικούς μου. Πάω ἐκεῖ καὶ βρίσκω τὸ σπιτάκι μας ἔρημο. Χαμένη ἡ μάννα μου κι' ἡ κορούλα μου ! . . Τί ἐγίναν ; πέθαναν ; «Ὅχι, μοῦ λένε, ἔφυγαν. — Καὶ ποῦ πῆγαν ; — Νά, στὸ κοντινὸ χωριὸ, στὰ Τρία-Σπίτια. Ἡ μάννα σου πῆγε κεῖ νὰ δουλέψῃ σ' ἓνα χτήμα. — Ἔτσι πέστε μου ! ». Τρέχω σὰν τρελλὸς στὰ Τρία-Σπίτια καὶ τί νὰ ἰδῶ ; Ἐρημὸ τὸ χωριουδάκι καὶ χαλασμένο ! Εἶχε γίνῃ πλημύρα, τὰ σπιτάκια γκρεμίστηκαν κι' οἱ ἀνθρωποὶ πνίγηκαν ἢ ἔφυγαν. . .

— Πλημύρα ; ἔκαμαν καὶ τὰ τέσσερα παιδιά μαζί.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Μάρκος. Γιὰ τὴν τύχη μου, ἔκαμε μιὰ μεγάλη βροχὴ καὶ τὸ ποτάμι ξεχείλισε. Τί ἐγίναν ἡ μάννα μου κι' ἡ κορούλα μου ; Πνίγηκαν ; γλύτωσαν ; Κι' ἂν γλύτωσαν, ποῦ πῆγαν, ποῦ βρίσκονται τώρα ; Κανένας δὲν ἤξερε νὰ μοῦ πῇ, ἂν καὶ ρώτησα τέσους. . . Καὶ τώρα. . .

Ἡ Μάρκος κόπηκε. Σκέπασε πάλι τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Οἱ φίλοι μας κοιτάζονταν ἀφωνοί. Εἶχαν καταλάβει ἀμέσως πῶς τὰ δυστυχισμένα ἐκεῖνα πλάσματα ποῦ εἶχαν σώσει, ἢ γιὰ γιὰ κι' ἡ ἐγγονή της, ἦταν ἡ μάννα

να κι' ἡ κόρη τοῦ ἀμοιροῦ Μάρκου.

— Μήπως τὴν κόρη σου τὴ λένε Κούλα ; ρώτησε ἀξαφνὰ ὁ Δουμποδάνας.

Ἡ Μάρκος πετάχτηκε ὀρθός. Τοῦ ἤρθε σὰν τρέλλα. Καὶ πᾶνοντας τὸ Δουμποδάνο ἀπὸ τοὺς ὤμους μὲ τὰ στιβαρά του χέρια, τὸν ἐτράνταξε φωνάζοντας :

— Τὴν ξέρεις ; Τὴν εἶδες ; Ποῦ εἶναι ; Πές μου γρήγορα ! Ζῇ ; πέθανε ; Πές μου ! πές μου !

Εἶδαν κι' ἔπαθαν νὰ τὸν ξεκολήσουν ἀπὸ τὸ Δουμποδάνο καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ξανακαθίσῃ στὴ θέση του καὶ νὰ ἡσυχάσῃ γιὰ νάκούσῃ.

— Ἔτσι ντέ ! εἶπε ὁ Μοντανῆς. Καὶ τώρα ποῦ ἡσυχάσες, ἀποκρίσου. Τὴν κόρη σου τὴ λένε Κούλα ;

— Ναί, Κούλα. . .

— Εἶναι ὡς δεκατεσσάρω χρονῶ ;

— Δεκατριῶν κι' ὀχτῶ μηνῶν, ἀκριβῶς !

— Ὡραία ! Τὸ χωριὸ ὅπου τὴν ἄφησες μὲ τὴ μάννα σου λέγεται Μαρκάτο ;

— Μάλιστα, Μαρκάτο.

— Καὶ τᾶλλο, τὸ κοντινὸ, ποῦ πῆγαν νὰ δουλέψουν σ' ἓνα χτήμα, λέγεται Τρία-Σπίτια ;

— Σὰς τὸ εἶπα μοῦ φαίνεται.

— Καὶ τὸ χωριὸ αὐτὸ καταστράφηκε ἀπὸ πλημύρα ;

— Τάχουσατε.

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γ. Ζ.

ψευδώνυμο, θα έχης δικαίωμα σ' όλα' μπορείς όμως, αν θέλεις, να έγγραφως κι' από τώρα, για μία τριμηνία από 1ης Σεπτεμβρίου) **Διπρόσωπη** (θα είδες πώς τα έλαβα όλα' στο προηγούμενο γράμμα σου απάντησα και το κομμάτι σου δημοσιεύεται σήμερα' βιάσθηκα, βλέπεις, νάνησυχής) **Μικρούλα Τραλαλά** (και το δικό σου προηγούμενο γράμμα έλαβα και θα είδες πώς σου έλυσα την άπορία που μου ξαναγράψεις) **Δόνιαν** (τα έλαβα όλα' όχι, Σταυρόλεξα δεν δημοσιεύω' βραβεύομαι) **Όπαδόν 'Αμερικανισμός** (ένεκρίθη' γράφω μου, αλλά απλά όχι «έσω-κλειστός» ως τη παρούσα μου επιστολή» δεν είναι γλώσσα αυτή) **Ανδαλούζαν** (στο προηγούμενο φυλλάδιο έκρινα όλα κομμάτια είχα λάβει μέχρι 1ης 'Ιουλίου' αν δεν είδες και το δικό σου, θα πη πως το έλαβα κατόπι και βρίσκεται στα όπο κρίνεις) (όσο περιμένει) **Δύραν του 'Απόλλωνος** (αυτό, καθώς θα είδες, σου ένεκρίνα' χαίρω πολύ' ναι, κι' η αδελφή σου μπορεί να πάρη ψευδώνυμο' γράφω μου) **Έλλην Τιμ. 'Αργυροπούλου** (τα έστειλα' περιμένω τις εντυπώσεις σου από την ανάβαση στο Χελμό' να σου ξήση ο χαριτωμένος βαφτιστικός!) **Συντεμένο Πειραιωτάκι** (πάντα γράμματα; τότε θα χάθηκαν τα τρία, γιατί μόνο δυο βρήκα του 'Ορεινού **Κερκύρας** και του απάντησα στο προηγούμενο' το ψευδώνυμο έκαινο είναι του αδελφού σου, όπως είπα και στη θεία σου που ήλθε να ρωτήσει) **Πιγκουίνου** κτλ. **Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 15 Αυγούστου** θάπαντησω στο ερχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 283ου Διαγωνισμού Λύσεων
Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου δέχται μέχρι τη.
28 'Οκτωβρίου.

465. Δελφίνοφρος

Το πρώτο σ' έστρεψε μικρούλι,
Τάλλο πηγαίνει με μαρούλι,
Τά δυο μαζί αν τα συνδέσω,
Κωμόπολη θάποτελέσω.

Μελαχρύνει Ναυτάκι

466. Στοιχειόγραφος

Σε σπιτάκια ή σε παλάτια,
Πολλά ή λίγα σκαλοπάτια.
Μ' αν μου λείψη το στεγνό,
Γιά να ξήσης σ' έναν τόπο,
"Αν αξίζει λέω τον κόπο,
"Η αν είναι... άνθυγιεινό.

Μικρές Ξευδαστής

467. Μεταγραμματισμός

Τι μεγάλη αυτή η κοκκάλα!
Της αλλάζω την κεφαλά;
Κάποιαν βλέπω που γι' εκείνη
Μέγας πόλεμος έγινε. Έρεικη

468. Αίνιγμα

Γνωστός το άρσενικό μου όπλαρχηγός,
Με φρόνηση και γενναιότητα.
Τό θηλυκό μου τόπος ίερός
Περίφημος στην αρχαιότητα.
Και το ουδέτερο αρχαίος ναός
Πού άκόμα σώζει τη λαμπρότητα.

Σαρπηδών

Ε — Σ
Ε — — Σ
Ε — — — Σ
Ε — — — — Σ
Ε — — — — — Σ
Ε — — — — — — Σ
Ε — — — — — — — Σ

Κάθε παύλα αντιπροσωπεύει έν γράμμα.
Εκ των άνω κατά σειράν: αριθμητικόν, ποιήμα, παρήγορος, σκότος, πόλις της Ελλάδος, αρχαίος βασιλόπαις, όρος της Ελλάδος, δένδρον.
"Αρκίνος

470—474. Μαγικών Γράμμα

Τη άνταλλαγή ενός γράμματος εις έκαστην των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άνευ άναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:

καπνός, βάτος, Σκούλ, παγίς, κλίνω.
"Ανθος της Χαβάγιας

575. 'Ακροστιχίς

Τά δύο πρώτα γράμματα έκάστης των κάτωθι ζητουμένων άποτελούν βυζαντινόν αυτοκράτορα:

1, 'Ιερός ποταμός; 2, Πατήρ πέρσου βασιλέως; 3, Ποταμός της 'Ιταλίας, 4, Στρατηγός του 'Αλεξάνδρου; 5, Ρήτωρ και φιλόσοφος; 6, θεός αιγύπτου.

"Υποπλοίαρχος Κρίστιαν

476. 'Ελλιπσοφώνων

α-αα-οοι-οωι

Κυκλαμιά

477. Γρίφος

ΜΩ ΝΝΚ τας κολ 'Ιάς.
Υ τας

Κέμης Ναρκιν

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλ. 24.

270. Θεμιστοκλής (Θέμις, τό, κλεις).

—271. Λένας-ένας. —272. Βάτος-βάθος.

—273. 'Ο κορέος, ή Κορέα. —274. ΣΑ-

ΑΑΔΙΝΟΣ (άλας, λίνον, δάλια, 'Ιλιάς, νόσος, όνος). —275.

276. Ειρήνη πᾶσι

(Η άνάγνωσις κατά

στίχον εκ των κάτω

και πάντοτε εξ άρι-

στερών). —277-281.

Τό περτωτόν είναι

τό Δ: Διογένης, 'Α-

Δοιανός, 'Αρδητός,

'Ηρόδοτος, ΔρέσΔη)

—282. "Εσο φιλαλή-

θης. —283. "Η σῶζε

αυτήν ή μη έσο(εις ο

ζε, αυτί, νί μί ες ο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΖ'—583]

Αφρικάνα, καλή δύναμη στη μελέτη σου, καλό δίπλωμα και του χρόνου καθηγήτρια στο Ζάππειο. **Νινέττα**

[ΛΖ'—584]

Γειά σας, Διαπλασόπουλα. 'Αλληλογραφώ και ανταλλάσσω Μ. Μυστικά με όλους' ιδιαίτερος **Μπίτυ-Ντάλ**, **Σίλλερ**, **Γκόλδη**, **Γιετζί**, **Σίφουνα**. Στείλατε πρώτοι. Δ/σις: Ν. 'Αναγνωστόπουλου (Διά Σ. 'Αθήναι). 'Αφροδίτης 5, Καλλιθέαν.

Σκόρπιος

[ΛΖ'—585]

Αγοίμι, συγγνώμη, αν άργησα. "Αν θέλετε, γράφω άμέσως. **Εύρυχία**

[ΛΖ'—586]

Στους γενομένους προβαλκανικούς αγώνες, λαδών μέρος στα 800 δ μέλλων 'Ολυμπιονίκης **Ριγολέτος**, απέβωθη υπό του κοινοῦ, έλθων βορ μη υπάρχοντος 7ου. **Υδρατόπουλο**, **Θηριοδαμαστής**

[ΛΖ'—587]

Αρη Χατζηαλεξίου, πώς πάει το πόδι σου, γκάνιστερ Νο 2;

Ασημένιος Πρίγκιψ

[ΛΖ'—588]

Αρχικατάκοπε 22, τί γίνεσαι; Πώς πάει το χέρι! Σου εδχομαι, Γιαννάκη μου, περαστικά. **Κατάσκοπος** 33

[ΛΖ'—589]

Υποπλοίαρχος Κρίστιαν... 'Επί τα ίχνη σου!!! Φυλάξου... — **Ζακυνθινούλα**, σε πάει ο γάϊδαρος στο Μαυρομάτι ή τον πᾶς; **ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ**

[ΛΖ'—590]

Κεραμίδιος Γάτος—Δήμος ή Δημάκης ή Ντίμης Πέτριτς. 'Ανταπόδωσον λοιπόν τα ίδια, διοπτροφόρε μου.

Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου

[ΛΖ'—591]

Σουλαταδόροι (=Μάντυλα, Βλαχό-πouλε) ποιά **κακόβουλος φήμη** σᾶς έδιωξε άπ' τους προσκόπους; Θυμόσαστε τις παλιές μας έκδρομές και συγκεντρώσεις στη λέσχη; 'Αρκετά, Βλαχόπουλε, ήταν καιρός. **Παιχνιδάρα**, γράψε μου. **Κορφιατόπουλο**, do you enjoy now with your new friendships?

Δόν Ζουάν

[ΛΖ'—592]

Μυστηριώδεις Κατάσκοποι—(Χορ-δια 'Αγιου Νικολάου). 'Αναγνωρίζω [ΛΖ'—447] έσφαλμένη. 'Ιδού πλήρης **άληθεια**. Σίλλερ—Κουζούπης (τενόρος)! Συριανός—Μπόννης (βαρύτονος)! 'Υδρατόπουλο—Μισαούλης. Πιγκουίνος—Κολιάκας. Δημήτρωφ—'Αξιότιμος (τενόρος)! Πάει... ή χορδή (1) του κύρ-Σπύρου... Ταμπλά!!! (Καθυστερημένη) **Δορελάϊ**

[ΛΖ'—593]

Θηριοδαμαστρία, ευχαρίστως. Μόνο που νήπια, όπως έσύ, είστε παλαδά. **Μυριοπάλαβη**

[ΛΖ'—594]

Δυστυχημένη Κάλυμνος, 'Ενδοξος **Ναυαρχίς**, φρόνιμα στις βαρκάδες' άπέναντι είναι το Διμναρχείο. **Δορελάϊ**

[ΛΖ'—595]

Μόννα-Βάννα, δύο κακόν προκειμένων τό μη χείρον βέλτιστον, δηλ. μεταξύ 'Αθήνας και Πόλης καλλίτερα ή... (συμπλήρωστο). **Νινέττα**

[ΛΖ'—596]

Ντέτεκτιβ-Φάντασμα, άκόμη τάποτε-λέσματα; ! Καλά τα καταφέρατε! Σᾶς αξίζει ένα μεγάλο... μπρράβο!!

Στέφανος της Δόξης

[ΛΖ'—597]

Δέν μᾶς λές, **Καμπανέλια**, τί γύρευες **Δυστυχία** να σουλατσάρης στο Μεγάλο Ρέμα της Πορταριάς; Παρά τρέχα, καημένες, να σε πατούσε τό αυτοκίνητο άφοσιωμένος καθώς ήσουν στην πάρλα με την παρέα σου... **Αδάκρυτος**

[ΛΖ'—598]

Νινέττα, 'Ινδιάννα, Στέλλα Βιολάντη, Πόλις των 'Ονείρων, 'Ανδαλούζα, Μερσεντές, Παιχνιδάρα (γιατί δεν άπαντάς);), Λόρδε Βύρωνα (!), Λεβεντόπουλο, Χάρρυ Μπάρ, Ντέτεκτιβ-Φάντασμα, Βασιλέα του Χιούμορ, ή άκριβεστέρα διεύθυνσίς μου είναι: Κύριον Μίρην Λεβεντίαν, Τομιακή 72, Θεσσαλονίκη διά: **ΤΣΑΡΕΒΙΤΣ**

[ΛΖ'—599]

Εξακολούθω άλληλογραφία μ' όλον των Διαπλασόκοσμον. Διευθ. άνω.

ΤΣΑΡΕΒΙΤΣ

[ΛΖ'—600]

Γλεντζέ, ο Δευτός Πύργος σε χαίρει! **Μίστερ Χόλμς**, γιατί δεν ακούγασαι; 'Ο 'Οφίς' τί κάνει; ; Πές στον Μαύρο Πειρατή να προσέχη το θυμό του όπως!!! Του τό παραγγέλλει από τη Θεσ/κη δ **ΤΣΑΡΕΒΙΤΣ**

[ΛΖ'—601]

Στέλλα Βιολάντη, τό Κοκκινόπτερο **Στείπει** από τη Ζάκυνθο' άρα δεν δ-πάρχει κίνδυνος... πυρκαϊάς; **Στέφανος της Δόξης**